

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 У 004663 18 Увп
Бања Лука, 12.11.2020. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија, Страхине Ђурковића предсједника вијећа, Душка Бојовића и Смиљане Мрша чланова вијећа, уз учешће Наташе Божић као записничара, у управном спору по тужби Правобранилаштва Републике Српске - Сједиште замјеника у Д. (у даљем тексту: тужилац), против рјешења број ... од 15.08.2017. године Управе (у даљем тексту: тужена), у предмету утврђивања права својине по члану 8а. Закона о приватизацији државног капитала у предузећима, одлучујући о захтјеву заинтересованог лица У. а.д. Д., заступаног по законском заступнику - директору М. Ц. а она по пуномоћнику Н. К. адвокату из Б. Л. (у даљем тексту: заинтересовано лице), за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Д. број 13 0 У 004663 17 У од 27.10.2017. године, у нејавној сједници одржаној дана 12.11.2020. године донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се уважава, пресуда Окружног суда у Д. број 13 0 У 004663 17 У од 27.10.2017. године се преиначава у ставу 1. изреке тако да се тужба одбија као неоснована, док став 2. изреке остаје неизмијењен.

Тужилац се обавезује да заинтересованом лицу надокнади трошкове подношења захтјева за ванредно преиспитивање пресуде у износу од 1.125,00 КМ, у року од 30 дана од пријема ове пресуде.

Образложење

Побијаном пресудом је, у ставу 1. изреке уважена тужба и поништен оспорени акт, којим је одбијена жалба тужиоца изјављена против рјешења Подручне јединице тужене у Д. (у даљем тексту: Подручна јединица Д.) број ... од 10.4.2017. године којим је, у тачки 1. диспозитива утврђено право својине у корист заинтересованог лица на непокретностима означеним по старом премјеру као: к.ч. број 849/2 ораница А. површине 383 m², к.ч. број 509/60 двориште површине 568 m², к.ч. број 509/116 двориште површине 37 m² и к.ч. број 509/117 двориште површине 7 m², све уписане у зк. улошку број ... к.о. СП Д. као друштвено-државно власништво, право коришћења Општине Д., а и к.ч. број 485/2 Ј. ораница површине 1938 m², уписана у зк. улошку број ... к.о. СП Д. као друштвено-државно власништво, право располагања заинтересованог лица, којим парцелама одговарају парцеле новог премјера означене као: к.ч. број 4997/2 њива 3. класе површине 383 m², к.ч. број 4999/6 двориште површине 568 m², обје уписане у п.л. број ... к.о. Д. као посјед Општине Д., те к.ч. број 4999/23 двориште површине 37 m² и к.ч. број 4999/30 двориште површине 7 m²,

уписане у п.л. број 737 к.о. Д. као посјед Општине Д., све зване Х. р, а и к.ч. број 7897/1 звана Ј. њива 2. класе површине 1938 m², уписана у п.л. број ... к.о. Д. као посјед Молерско фарбарског предузећа У. Д. (правног предника заинтересованог лица), при чему је ставом 2. диспозитива тог рјешења предвиђено да ће се по његовој правоснажности, по захтјеву заинтересоване странке, на тим непокретностима брисати упис друштвено-државног власништва, с правом коришћења Општине Д. и правом располагања заинтересованог лица, те извршити укњижба права својине у корист заинтересованог лица са дијелом 1/1, што ће се такође извршити и у катастарском оперативу. Ставом 2. изреке пресуде је одбијен захтјев заинтересованог лица да му тужилац надокнади трошкове састава одговора на тужбу у износу од 750,00 КМ.

Уважавање тужбе и поништавање оспореног акта образложено је разлозима да оспорени акт нема упориште у стању списка нити у материјалним прописима, при чему се суд позвао на то да је у смислу одредбе члана 8а. став 1. Закона о приватизацији државног капитала у предузећима („Службени гласник Републике Српске“ број 51/06, 1/07, 53/07, 41/08, 58/09, 79/11 и 28/13, у даљем тексту: ЗОПДКУП) заинтересовано лице поднијело захтјев за утврђивање права својине на предметним непокретностима, које у нарави представљају управну зграду са складиштем и гаражом, портирницом и монтажном надстрешницом, који монтажни објекти су привременог карактера за које су издате употребне дозволе и који објекти су ушли у програм приватизације заинтересованог лица, а изграђени су на парцелама по новом премјеру означеним као дио к.ч. број 4999/1 и дио к.ч. број 4997/2 уписаним у п.л. број ... к.о. Д., те да је такође затражено да се утврди право својине на непокретности по новом премјеру означеној као к.ч. број 7897/1 на којој се не налазе објекти, у погледу које је ранијим правоснажним рјешењем Подручне јединице Д. број ... од 21.05.2013. године одбијен захтјев, због чега није јасно поновно одлучивање у том дијелу. При томе је суд констатовао да се површине парцела на којима су изграђени објекти, не слажу са површинама објеката на терену и ажурираном скицом снимања, сходно чему се не може са сигурношћу закључити да се ради о истим објектима, што тужена у оспореном акту није са дужном пажњом цијенила. У вези с тим се суд позвао на одредбу члана 44. став 1. Закона о грађевинском земљишту („Службени гласник РС“ број 112/06) којом је прописано да ступањем на снагу тог закона, по сили закона престаје државно власништво на грађевинском земљишту које није приведено намјени у складу са регулационим планом а у друштвено односно државно власништво је прешло по основу Закона о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта, а и Закона о одређивању грађевинског земљишта у одређеним насељима градског карактера који закон се и односи на општину Д., па да према важећем спроведбеном документу просторног уређења тужена није имала у виду да се у смислу важећег Закона о уређењу простора и грађењу („Службени гласник РС“ број 40/13 и 106/15) ради о локацији која није приведена трајној намјени, при чему и није јасно утврђена релевантна чињеница да ли уопште постоје објекти на терену који су приватизовани, нити да ли се за њих утврђује право својине, него се само у изреци првостепеног рјешења утврђује право својине на земљишту испод тих објеката и земљишту потребном за редовну употребу тих објеката, иако градско грађевинско земљиште (како то суд наводи) па тиме и предметно земљиште није могло бити предмет приватизације, сходно члану 4. Закона о приватизацији државног капитала у предузећима („Службени гласник РС“ број 24/98) који је био на снази у вријеме подношења Програма приватизације заинтересованог лица, односно доношења рјешења Дирекције којима је приватизован правни предник заинтересованог лица. Суд је додао да је према важећем Регулационом плану Доњи Град Д. - ревизија („Службени

гласник општине Д.“ број 1/04) на тим парцелама предвиђена изградња обданишта са потребним површинама за игру дјецe и посебним улазом, што тужена није на правилан начин довела у везу са налазима и мишљењима вјештака који су вршили идентификацију парцела, те да исто тако није видљиво да је тужена поново утврђивала чињенице наведене у увјерењу И.Р.Б. Р. С. (у даљем тексту: ИРБ РС) број ... од 18.11.2018. године које је издато на основу члана 160. Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС“ број 13/02, 87/07, 50/10, у даљем тексту: ЗОУП), што је наведено у преамбули тог увјерења, а имајући у виду да је чланом 160. став 1. тог закона регулисано да органи издају увјерења и о чињеницама о којима немају службену евиденцију, па да се у том случају чињенице утврђују у поступку прописаним тим законом, те да увјерење издато на начин предвиђен чланом 160. став 1. тог закона не обавезује орган којем је поднесено као доказ и који треба да рјешава у управној ствари. На основу свега тога суд је закључио да из приложене документације и проведених доказа не произилази да је извршена јавна продаја предметних непокретности које су приватизоване методом лицитације, нити произилази да су те непокретности сходно одредби члана 2. Правилника о успостављању и вођењу Књиге уложених уговора о продаји пословних зграда, пословних просторија и гаража („Службени гласник РС“ број 60/05) уписане у Књигу уложених уговора у складу са Законом о приватизацији пословних зграда, пословних просторија и гаража („Службени гласник РС“ број 98/04) као непокретности које нису уписане у земљишну књигу, при чему тужена при доношењу оспореног акта није имала у виду ни члан 9. ЗОПДКУП којим је прописано да се пословни простори и друга државна имовина у Републици Српској приватизују на основу посебних закона, иако се тужена у оспореном акту позвала на тај закон. Сматрајући да оспорени акт нема упориште у стању списка, ни у поменутих прописима, на шта се тужбом основано указује, суд је закључио да у конкретној управној ствари нису са довољно пажње цијењени докази на које је указао тужилац, ни ти жалбени наводи, што је било неопходно ради разјашњења спорних чињеница, које ни тужена ни првостепени орган нису разматрали, чиме је учињена повреда поступка која је била од утицаја на рјешење ствари, па тако да се тужба указује основаном јер су испуњени услови из члана 194. и 197. став 2. ЗОУП-а за поништавање оспореног акта.

У благовременом захтјеву за ванредно преиспитивање побијане пресуде (у даљем тексту: захтјев) поднесеном из основа предвиђених у члану 35. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ број 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС) заинтересовано лице наводи да је пресуда неправилна и незаконита. Истиче да није основан закључак суда да се у конкретном случају ради о привременим објектима, које је као подносилац захтјева за утврђивање права својине по основу члана 8а. ЗОПДКУП био дужан уклонити по захтјеву Општине Д. односно Града Д., јер у употребној дозволи за те објекте односно рјешењу Општине Д. број ... од 15.12.1977. године се не помиње било какав временски период ни ограничење за употребу тих објеката, него је само наведено да се одобрава њихова употреба, у ком рјешењу и није указано да се ради о привременим објектима, јер би онда било назначено за који се период односи одобрење за употребу објекта. Стога позивање суда на одредбе важећег Закона о уређењу простора и грађењу у погледу тумачења карактера привремених објеката, нема никакав основ, јер се тај закон не може примијенити на период који се односи на 1977. годину када су ти објекти грађени, па сама врста градње објеката, односно да ли су монтажног типа или зидани, ни на који начин не утиче на карактер објекта, то јест чињеницу да ли се ради о привременом или трајном објекту, како је то и образложио вјештак грађевинске струке Р. В. у налазу и мишљењу датом на расправи

од 5.4.2017. године, а суд уопште није дао разлоге зашто не прихвата тај налаз и мишљење, него се позвао на налаз и мишљење вјештака Г. Л., чији налаз је био непотпун јер се није могао изјаснити о чињеницама о којима је требао дати мишљење у погледу земљишта које служи за редовну употребу објеката, због чега је и одређено вјештачење по другом вјештаку како би се разјасниле те спорне чињенице, које је и разјаснио вјештак Р. В. констатујући да није дошло до било каквог значајног мијењања објеката, што индиректно закључује и суд у побијаној пресуди, будући да произилази да се ради само о дјелимичној промјени габарита неких објеката у смислу постојања једне надстрешнице и надоградње степеништа, што уопште не може утицати на кључно питање на које је вјештак дао одговор који се односи на земљиште које служи за редовну употребу тих објеката. Такође је неправилан закључак суда да се у поступку треба утврдити земљиште које служи за редовну употребу објеката у моменту вођења поступка, а не у моменту приватизације (иако је то земљиште у конкретном случају идентично), имајући у виду да је одредбом члана 8а. ЗОПДКУП јасно прописано да орган у поступку утврђује земљиште које служи за редовну употребу објеката који су приватизовани, што значи у односу на земљиште објеката онако како су купљени у поступку приватизације. Имајући у виду да члан 8а. ЗОПДКУП не прави разлику да ли у поступку признавања права својине објекти морају бити привременог или трајног карактера, једино је било битно доказати да су објекти постојали у вријеме приватизације, те је самим тим утврђивање чињенице о привремености или трајности објеката потпуно беспредметно и не може утицати на коначну одлуку у овој управној ствари. Исто тако је погрешно закључивање суда да се у конкретном случају ради о градском грађевинском земљишту које не може бити предмет приватизације, које закључивање нема упориште ни у једној законској одредби, посебно не у одредби члана 4. ЗОПДКУП на коју се суд позвао, јер управо градско грађевинско земљиште је и предмет приватизације, те се за ту врсту земљишта и доноси одлука по члану 8а. тог закона, будући да се ради о земљишту на којем су изграђени објекти и које служи за редовну употребу тих објеката, при чему члан 4. тог закона ниједном ријечи не спомиње такву врсту забране, како то погрешно тумачи суд, него само прецизира шта представља предмет приватизације („... акције и удјели, као и државни капитал у предузећима...“). Такође је неправилан закључак суда да парцела означена као к.ч. број 7897/1 није могла бити предмет разматрања у проведеном поступку због тога што је захтјев за ту парцелу одбијен правоснажним рјешењем од 21.5.2013. године, јер је суд занемарио чињеницу да се институт правоснажности судских одлука разликује од института правоснажности управних аката, будући да се у случају правоснажних судских одлука сматра да се ради о пресуђеној ствари о којој се више не може водити исти поступак, док код управних аката постоји формална и материјална правоснажност, па они немају исти третман као судске одлуке, тако да формална правоснажност управног акта постоји када је захтјев странке одбијен рјешењем које је постало правоснажно, дакле против којих више нема права жалбе или је безуспјешно улагана жалба и вођен управни спор, док с друге стране материјалну правоснажност стиче оно рјешење које је постало формално правоснажно и којим је неко лице стекло одређена права или којим је странци одређена нека обавеза, што из одредбе члана 13. ЗОУП-а не стичу сва формална правоснажна рјешења, јер само материјална правоснажност има дејство на орган који је донио правоснажно рјешење, односно да се не може упуштати у поновно разматрање те ствари, што значи да правоснажно рјешење постаје само оно рјешење којим је неком лицу признато право или обавеза. С друге стране, ако је захтјев одбијен а тим рјешењем није признато право неком трећем лицу, такво рјешење не постаје правоснажно у управном поступку и странка може поновити свој захтјев у управном поступку, те је орган дужан по том захтјеву донијети

одлуку у складу са одредбама ЗОУП-а, који став је заузела и тужена у свом рјешењу број ... од 19.3.2014. године којим је усвојена његова жалба и укинута раније рјешење првостепеног органа и предмет враћен на поновно одлучивање, у вези са чим је у поновном поступку и прецизирао свој захтјев у складу са налазом и мишљењем вјештака грађевинске струке који је констатовао да поменута парцела број 7897/1 (дислоцирано земљиште као отворено складиште) заједно са осталим наведеним парцелама чини технолошку цјелину са основном намјеном пружања услуга завршних радова у грађевинарству. Поред тога је нејасан и закључак суда да првостепени орган није утврђивао право својине на објектима него на земљишту, па да објекти нису продавани путем јавне продаје нити су уписани у Књигу уложених уговора о продаји пословних зграда, пословних просторија и гаража, који став суда је у потпуној супротности са одредбом члана 8а. ЗОПДКУП на основу којег је вођен предметни управни поступак, при чему је у диспозитиву свог рјешења првостепени орган констатовао да се утврђује право својине на непокретностима, не наводећи да се утврђује право својине на земљишту, већ на непокретностима које имају своје ознаке, које представљају ознаке како земљишта а тако и објеката, што се јасно види из приложене земљишнокњижне и катастарске документације. То значи да је право својине на објектима и на земљишту, утврђено првостепеним рјешењем на основу одредбе члана 8а. ЗОПДКУП, а путем јавне продаје је продат државни капитал његовог правног предника и нису продавани објекти, како то погрешно закључује суд у побијаној пресуди. Сходно наведеном сматра да је суд потпуно погрешно тумачио и примијенио наведену одредбу ЗОПДКУП и прописе који се тичу тог поступка, што је довело до неправилне и незаконите одлуке суда, те предлаже да се побијана пресуда преиначи и тужба одбије као неоснована, а тужилац обавезе да му надокнади трошкове састава предметног захтјева по пуномоћнику адвокату у износу од 1.125,00 КМ.

Тужена у одговору наводи да у свему остаје код разлога образложења оспореног акта, које је било предмет оцјене побијаном пресудом.

Тужилац у одговору на захтјев наводи да је побијана пресуда правилна, те предлаже да се захтјев одбије.

Размотривши захтјев, одговоре на захтјев, побијану пресуду и остале прилоге у списима предмета, на основу одредбе члана 39. ЗУС-а, одлучено је као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога:

Из података списка произилази да је заинтересовано лице поднијело захтјев за доношење рјешења којим ће се утврдити да је стекло право својине на предметним непокретностима, које у нарави чине управну зграду, са складиштем и гаражом, портирницу и монтажну надстрешницу, изграђене на парцелама означеним као дио к.ч. број 4999/1 и дио к.ч. број 4997/2 уписаних у п.л. број ... к.о. Д., а такође се захтјев односио и на непокретност означену као к.ч. број 7897/1 уписану у п.л. број ... к.о. Д.. Првостепени орган је извршио идентификацију тог земљишта према старом премјеру, констатујући да су парцеле број 7897, 4999/1 и 4997/2 обухваћене Програмом приватизације Државног предузећа за завршне радове у грађевинарству У. Д. (правног предника заинтересованог лица), при чему је државни капитал приватизован методом лицитације, а на парцелама су изграђени поменути приватизовани објекти за које постоји употребна дозвола, па да према налазу и мишљењу вјештака грађевинске струке Р. В. то грађевинско земљиште укупне површине 3567,00 m² које је сада у

државној својини, представља земљиште за редовну употребу приватизованих објеката у пуној својој површини. Како је доказан правни слијед заинтересованог лица као приватизованог предузећа, од 1978. године до 2006. године, тај налаз и мишљење првостепени орган је прихватио а такође прихватио и налаз и мишљење вјештака Р. М., сходно чему је донио рјешење којим се утврђује право својине у корист заинтересованог лица на предметним непокретностима, што је одбијањем жалбе тужиоца потврђено оспореним актом. Тужена је при томе у свему прихватила чињенично утврђење из првостепеног рјешења којим је утврђено право својине на непокретностима које су биле предмет приватизације у корист предузећа које је било предмет извршене приватизације, које предузеће је исказало предметне непокретности у почетном билансу стања - Програму приватизације и то у поглављу VIII под 1. подаци о непокретностима, те под 2. подаци о грађевинским објектима, који програм је одобрила Дирекција за приватизацију Републике Српске рјешењем од 7.3.2001. године, а у вези са чим је тужена констатовала да су без основа жалбени наводи да се само за трајне објекте а не и за привремене, утврђује земљиште неопходно за њихову употребу, те да такође није битно да ли објекти у вријеме одлучивања постоје на терену или не, па како је према налазима и мишљењима вјештака грађевинске струке одређена површина земљишта неопходна за редовну употребу објеката предузећа које је било предмет извршене приватизације, стога су и били испуњени услови да се утврди право својине на приватизованим непокретностима у корист заинтересованог лица. Како је у налазу и мишљењу вјештака грађевинске струке наведено да земљиште чини јединствену цјелину тако да све поменуте парцеле чине земљиште за редовну употребу објеката, а имајући у виду да се у смислу одредбе члана 8а. ЗОПДКУП право својине по основу извршене приватизације утврђује за објекте који су исказани у почетном билансу, који објекти судећи према стању списка су као такви и били на терену и у вријеме подношења захтјева за утврђивање права својине на предметним непокретностима, то је основано за такве објекте донијети декларативно рјешење којим се за објекте који су били предмет приватизације утврђује право својине на земљишту који служи за редовну употребу таквих објеката, чиме се потврђује шта је било предмет приватизације, односно које непокретности су купљене у поступку приватизације. Оспорени акт је побијаном пресудом поништен, са разлозима који су већ изнесени у уводном дијелу образложења ове пресуде.

Побијана пресуда није правилна а самим тим ни законита.

Одредбом члана 8а. ЗОПДКУП је прописано да на основу евиденције о извршеној приватизацији државног капитала у предузећима по одредбама Закона о приватизацији државног капитала у предузећима ("Службени гласник Републике Српске" број 24/98, 62/02, 38/03 и 109/05) и одредбама Оквирног закона о приватизацији предузећа и банака у БиХ („Службени гласник БиХ" број 14/98), ИРБ РС по захтјеву предузећа издаје увјерење у којем се означавају непокретности онако како су у почетном билансу стања (програм приватизације) означене и исказане у имовини предузећа које је било предмет извршене приватизације (став 1), па на основу увјерења из става 1. тог члана, земљишнокњижне, катастарске документације и извода из судског регистра о оснивању предузећа, а по захтјеву предузећа, тужена управа спроводи поступак и након извршеног увиђаја и изјашњења од стране лица геодетске струке у погледу идентификовања земљишта испод објекта и земљишта које је неопходно за редовну употребу објекта, а по потреби и изјашњења вјештака друге струке, доноси рјешење којим се одлучује о праву својине подносиоца захтјева на објекту који је био предмет приватизације и на земљишту неопходном за редовну

употребу тог објекта (став 2), у којем поступку су странке предузеће из става 1. тог члана и Правобранилаштво Републике Српске (став 3), а правоснажно рјешење из става 2. тог члана тужена управа доставља надлежном органу, који је дужан то рјешење спровести у јавним евиденцијама о непокретностима.

У складу са наведеним одредбама, Подручна јединица Д. је провела поступак, при чему су (између осталог) као доказ изведени рјешење Општинског секретаријата за привреду и комуналне послове Д. број ... од 15.12.1977. године о давању употребне дозволе за изграђене поменуте објекте на парцелама број 4999/1 и 4997/2 к.о. Д. у корист правног предника заинтересованог лица, те рјешење Скупштине општине Д. број ... од 27.12.1989. године о додјели уз накнаду тог грађевинског земљишта у сврху изградње управне зграде и уређења круга градског грађевинског земљишта означеног као к.ч. број 7897/1, као и уговор број ... којим се то земљиште даје у закуп правном преднику заинтересованог лица, те изводи из судског регистра о трансформацијама заинтересованог лица, а и увјерење ИРБ РС о приватизацији правног предника заинтересованог лица, као и налази и мишљења судских вјештака геодетске и грађевинске струке према којима је извршена идентификација предметних непокретности, са увиђајем на лицу мјеста, па како из наведене документације изведене као доказ произлази да су предметне непокретности неспорно унесене у програм приватизације према којем је приватизован правни предник заинтересованог лица, код чињенице да све предметне парцеле на терену и представљају једну цјелину, тако да са дислоцираним земљиштем као отвореним складиштем које се налази на к.ч. број 7897/1 чини затворену технолошку цјелину, то су и били испуњени услови да се одлучи као у првостепеном рјешењу Подручне јединице Д. којим је правилно утврђено право својине у корист заинтересованог лица на предметним непокретностима. То рјешење је правилно потврђено оспореним актом, о чему су у оспореном акту дати довољно јасни и аргументовани разлози, које у свему прихвата и овај суд.

Насупрот томе, нема основа за позивање суда на одредбе важећег Закона о уређењу простора и грађењу у погледу тумачења карактера привремених објеката, јер члан 8а. ЗОПДКУП не прави разлику да ли у поступку признавања права својине објекти морају бити привременог или трајног карактера. Исто тако је погрешно закључивање суда да се у конкретном случају ради о градском грађевинском земљишту које не може бити предмет приватизације, будући да се и за то градско грађевинско земљиште доноси одлука по члану 8а. ЗОПДКУП, јер се ради о земљишту на којем су изграђени објекти и које служи за редовну употребу тих објеката. Такође је неправилно закључивање суда да парцела означена као к.ч. број 7897/1 није могла бити предмет разматрања у проведеном поступку (због тога што је захтјев за ту парцелу одбијен правоснажним рјешењем од 21.5.2013. године), у вези са чим је суд занемарио чињеницу да се институт правоснажности судских одлука разликује од института правоснажности управних аката, па тако да то рјешење о одбијању захтјева заинтересованог лица и није стекло материјалну правоснажност, како је то правилно образложено у предметном захтјеву, сходно чему је правилно првостепеним рјешењем које чини правно јединство са оспореним актом и утврђено право својине у корист заинтересованог лица на предметним непокретностима, што је правилно потврђено оспореним актом.

Према томе, у поступку доношења оспореног акта није неправилно примијењено материјално право нити су учињене повреде правила поступка које би

биле од утицаја на законитост оспореног акта, сходно чему се побијана пресуда указује направилном.

Из изнијетих разлога, по оцјени овог суда у побијаној пресуди су остварени разлози њене незаконитости из одредбе члана 35. став 2. ЗУС-а, па се отуда захтјев заинтересованог лица уважава и побијана пресуда преиначава у ставу 1. изреке тако да се тужба одбија као неоснована, јер није остварен ниједан разлог за поништавање оспореног акта прописан чланом 10. ЗУС-а.

С друге стране, како је ставом 2. изреке побијане пресуде одбијен захтјев заинтересованог лица да му тужилац надокнади трошкове састава одговора на тужбу у износу од 750,00 КМ, па како давање одговора на тужбу није обавезна радња у управном спору нити је допринијела одлуци овог суда, то њеним пропуштањем и не настају никакве последице за странку, због чега се ни накнада трошкова за давање одговора на тужбу не може сматрати оправданом, у том дијелу је побијана пресуда остала неизмијењена.

Будући да је побијана пресуда преиначена у ставу 1. изреке тако да је тужба одбијена као неоснована, па имајући у виду да је одредбом члана 397. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Српске“ број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 и 61/13, у даљем тексту: ЗПП), који закон се сходно члану 48. ЗУС-а примјењује у управним споровима на питања која нису регулисана ЗУС-ом, прописано да ће суд када преиначи одлуку против које је поднијет правни лијек, одлучити о трошковима поступка, то је и одлучено о захтјеву заинтересованог лица за накнаду трошкова подношења предметног захтјева.

Чланом 49. став 1. ЗУС-а је прописано да су трошкови у управним споровима издаци учињени поводом управног спора од његовог покретања до завршетка, а ставом 4. тог члана прописано да суд одлуком којом окончава поступак у управном спору одлучује ко сноси трошкове поступка и колико они износе, те чланом 49а. истог закона прописано да је странка која изгуби спор дужна противној странци надокнадити трошкове спора.

Како је одредбом члана 387. ЗПП-а регулисано да ако је прописана тарифа за награде адвоката или за друге трошкове, трошкови ће се одмјерити по тој тарифи, то је тужилац, који је проузроковао управни спор и подношење предметног захтјева заинтересованог лица, обавезан да исплати заинтересованом лицу (заступаном по пуномоћнику адвокату) трошкове подношења предметног захтјева, који се односе на састав захтјева по пуномоћнику адвокату, који су одређени сходно Тарифи о наградама и накнади трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“ број 68/05 - у даљем тексту: Тарифа), којом је у Тарифном броју 3. прописано да за састављање правног лијека у непроцјењивим стварима у управном спору, висина награде износи у висини награде из става 1. тог тарифног броја (300 бодова за састав тужбе) увећана за 50%, тако да износи 450 бодова, а вриједност бода је 2,00 КМ у смислу члана 14. Тарифе, што износи 900,00 КМ, с тим да адвокату на име паушалне награде од 25% припада и износ од 225,00 КМ, што укупно износи 1.125,00 КМ, колико је и затражено у предметном захтјеву, а које трошкове је тужилац дужан надокнадити, у року од 30 дана од пријема ове пресуде.

Записничар
Наташа Божић

Предсједник вијећа
Страхиња Турковић

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић